

**JAK JE TO U NÁS
S BÁSNIČKAMI**

**Prezentiáda+
2015**

**Maturita...?
Sportka jako vždy!**

BAKERY

Hurá, prázdniny!

Vstříc prázdninám

Úvodník

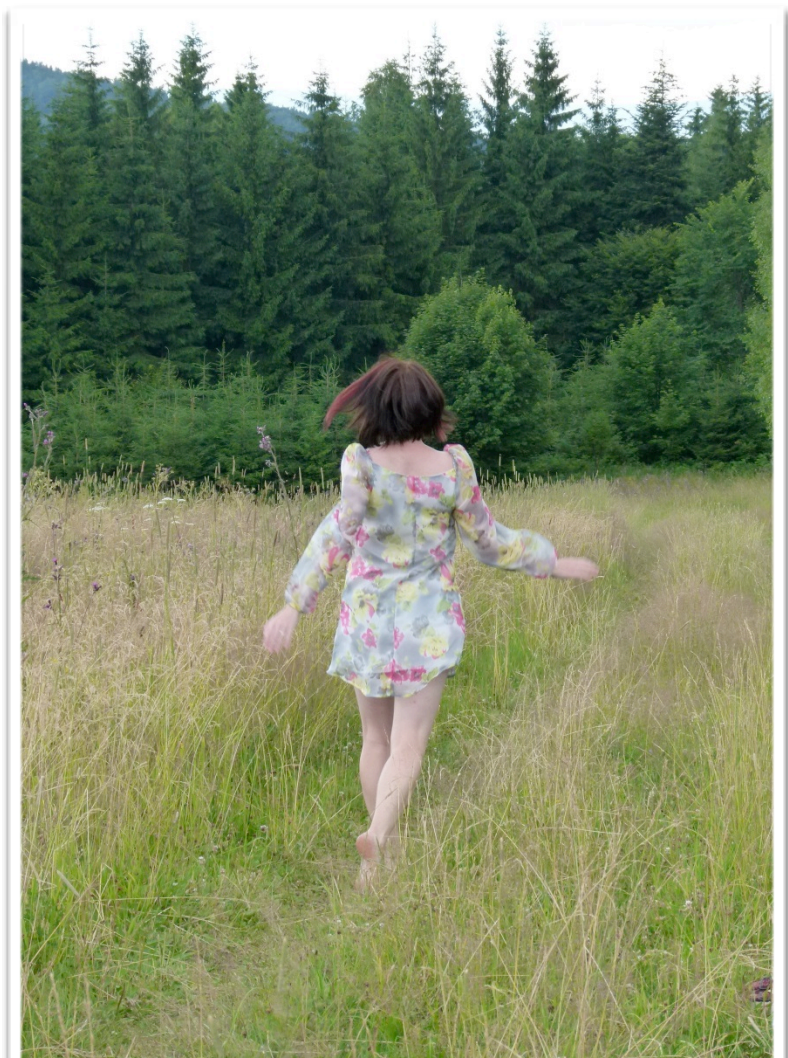
Už se to blíží. Už je to konečně tady! Cítíte to ve vzduchu? Hmmm ... pořádně nasajte vzduch do plic stísněných ze školních lavic ANO! Prázdniny! Abyste tento předprázdninový čas ve škole příjemně strávili, přinášíme Vám samé lehké letní články.

Jak na nástrahy léta Vám poradí želva Alenka, čerství maturanti se s Vámi podělí o své zkušenosti a od Viky se v neobyčejném příběhu dozvíte, koho lze v létě potkat... Napadlo by Vás, že můžete i Vy sami adoptovat nejenom zvíře v zoologické zahradě, ale také touto cestou pomoci dětem v rozvojových zemích studovat? Třída 5.O Vám ukáže, že je to možné!

Celá redakce Bakery přeje všem překrásné prázdniny plné zaslouženého odpočinku. Vraťte se všichni posílení a připraveni na nové výzvy a to nejenom ty školní.

Létu zdar!

Vaše Bakery a Libuše Mikulecká

Obsah:

1. Úvodník
- 2.-3. Maturita...? Sportka jako vždy!
- 4.-7. Obrázkový průvodce
- 8.-10. Madhobi Biswas
- 11.-12. Jak ten náš outloň vlastně vypadá?
- 13.-14. Prezentiada+
15. Recitační soutěž
16. Neobyčejné setkání
17. Předplatné
18. Jak (ne)uspět při zkouškách?

MATURITA...?

SPORTKA JAKO VŽDY!

Pro někoho jen slogan na tablu, pro někoho holá realita.

Nemůžu říct, že by existoval jednoznačný návod, jak se na maturitu dokonale připravit. Každý si jede po svém a pak uvidí, jak moc se s výběrem strategie seknul. Ovšem každého jednou napadne, že *dobré* rady učitelů „připravte se na maturitu“ nebo „už byste měli začít něco dělat“, byly myšlené opravdu *dobře*.

Všechn ten maturitní kolotoč začíná, když si uvědomíte, že byste si měli vybrat stužky a následně i šerpy. Stužkovaná vám oficiálně otevře dveře na cestě k maturitě a maturitní ples je jen jednou ze zastávek. A je to pěkná zastávka. Vždyť jsme si to neužívali jen my maturanti, ale i ostatní studenti naší školy. Kdy jindy můžete vidět profesory se opravdu radovat, než když jim předáváte dárek, jako třeba byla

v našem případě kvadropτέρα nebo tepláková souprava.

Po plese začnete slýchat, že už byste se měli vrátit zpátky do reality a začít se připravovat. Jak to bylo u nás? Této rady se držely tak dvě čtvrtiny z těch, co ještě nezačali. Do toho se řešilo tablo. Vypadá to jako snadný úkol, ale věřte, že není. Je to přece jenom to, čím se každá třída chlubí a trumfuje s těmi ostatními. Když už máte hotové tablo, přichází na řadu poslední zvonění. Scénka se zkouší poslední dva dny před dnem D. To vás pak napadají neskutečné pitomosti, které se nakonec chytí. Naši upravenou písničku Víno, si zpíval potom celý učitelský sbor. Nebo naše třídní parte se ujalo víc, než jsme předpokládali. Pan profesor Kudra bude navždy náš táta a paní profesorka Mikulecká naše maminka. Co se týče vybírání peněz a malování po kolemjdoucích, užívali jsme si to a stálo to za to! Rebelie musí být!

Svaťák... takové magické slovo. Dojde vám, že byste se měli opravdu už začít učit, ale nechce se vám. Aspoň tedy ze začátku ne. Máte před sebou písemky a to přece jenom není tak strašné, jak se zdá. Nejhorší asi v celém to kolotoči je část, kdy se máte dozvědět, který den vás ta vaše maturita čeká. To čekání, než vedení zveřejní rozpisy na webu. A potom ten šok. Ovšem otřepete se z toho rychle. Nic jiného vám ani nezbyvá. Čas totiž běží a jak jste ze začátku svaťáku byli v klidu, tak teď už začíná na řadu přicházet stres, panika a pocit, že ručičky hodinek obíhají svou dráhu dvakrát tak rychleji. V tomto nečase nás podporovala naše maminka. Poslala nám maturitní desatero, které nás mělo uklidnit a připravit na to, co nás čeká. Bylo to fajn, když jsme věděli, že na nás takhle myslí.

Osudové pondělí... den, kdy se měla rozhodnout budoucnost první šestice. Povím vám, že být v první trojce, co jde do jámy lvové, není zas tak špatné. Učitelé jsou ještě pozitivně naladěni a díky

Odešla třída, v svět vyhnána, kantoři po ní zůstali i litovali každického rána, jak velice ji týrali

- PARTE TŘÍDY 4.C

slavnostnímu zahájení jste v dobré náladě i vy. Dokonce i u maturity čas běží nějak rychleji. Nebo aspoň mě to tak přišlo. Než jsem se při zkoušení rozkoukala, už byl konec a šel na řadu další. Je pravda, že čekání na další zkoušku se trochu vleklo, ale i to se s iPodem v uších dalo přežít. Hlavně jsem přišla na jiné myšlenky. Každopádně z pohledu maturanta si troufám říct, že to není zas tak strašné, jak to může vypadat z pohledu diváka. Atmosféra není tak nepříjemná. Záleží také na vás, jakou atmosféru si tam uděláte.

Po úspěšném odmaturování přichází oslavy. V případě naší třídy to byly oslavy na čtrnáct dní bez přestání. Každý den se šlo slavit s čerstvými maturanty. A i když byl víkend, nějaká ta soukromá oslava byla. Nejlepší byl ovšem moment, když jsme odjeli do Sedmihorek pod stan, kde jsme se mohli beztrestně válet, oslavovat a v duchu se škodolibě vysmívat zbylým dvěma třídám, které maturita teprve čekala. To ale nebylo vše. Po týdenním výletu nás čekal pomaturitní večírek. Na posledním zvonění jsme si na něj pěkně vybrali a také si ho řádně užili a učitelé s námi. Nikdy jsme je neviděli víc v pohodě. To ale stále nebylo vše. Čekalo nás ještě slavnostní vyřazení. Docela smutný okamžik, kdy si uvědomíte, že spoustu lidí už dlouho nevidíte. A proto se šlo znovu „slavit“. I u konce naší čtyřleté cesty jsme měli důvod k radosti a oslavám a snad ještě budeme mít.

OBRAZOVÝ PRŮVODCE NÁSTRAHAMI LETNÍCH PRÁZDNIN ŽELVY ALENKY

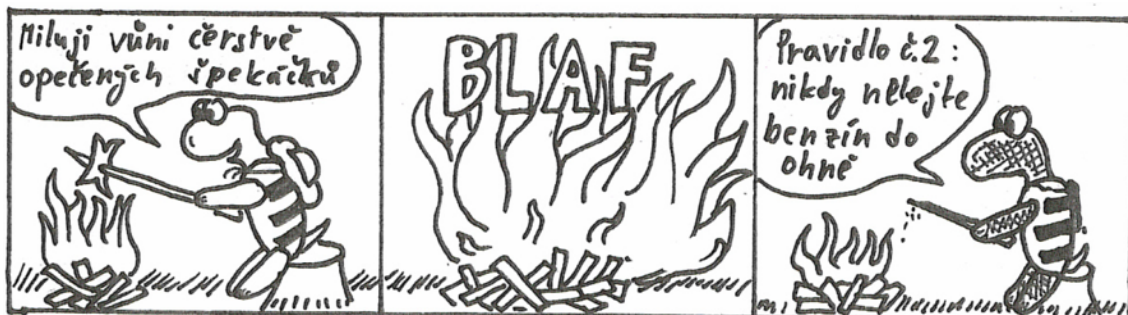
Nevíte, co dělat o letních prázdninách, obáváte se přeplněných koupališť, bojíte se klíšťat, pavouků a jiných parazitů? Nezoufejte, želva Alenka a její dva prázdninoví experti pro Vás mají tipy, rady a postřehy pro Vaši klidnou a bezúhonnou dovolenou.

Všichni to jistě znáte, celý rok se těšíte na prázdniny, a když konečně přijdou-co teď budu vlastně dělat?

No, venku je teplo, mohla bych se jít vykoupat. Jenže ouha- koupaliště je narvané k prasknutí. A co krytý bazén? Kdepak, všichni co nemají rádi sluníčko se zde sešli, aby mohli společně rokovat o smyslu meteorologické práce. To, že bude vedro, si dokážu předpovědět taky! A když budete stát dlouho na asfaltu, hrozí, že dopadnete jako mistr Jan Hus.

To radši uteču k babičce na vesnici, pryč od hluku a smradu, pryč od těch mračících a vždy nepřátelsky naladěných lidí. Pojdme do lesa, pod stan. Vzpomenout si, co to ta příroda vlastně je, jak voní. Nechat se pokojně unášet klidem, vstříc vlastní vyrovnanosti. Za oknem se chladí bábinčin borůvkový koláč (spíše se dopéká). Zvukovou kulisu dotváří bekot a bukot zdejšího zvířectva. Vypadá to na krásnou venkovskou idylku.

A můžu se jít vykoupat. Až na pár cyklistů s mapou v ruce je pláž u rybníka téměř liduprázdná. Proč? Vždyť svítí slunce tak akorát a voda je krásně - zelená.

Nejbližší, hygienickým předpisům odpovídající rybník, je až za kopcem. Tak se kousek projdu. Že se blížím k cíli, poznám podle zvýšeného výskytu malých naháčků pobíhajících okolo. Za nimi dobíhají jejich maminky. Voda je tu konečně čistá. Kromě mě to zjistila i většina obyvatel sousedních vesnic a chatařů, takže o své soukromí musím znovu bojovat. Zdejší obyvatelstvo rozložilo své síly strategicky, polovina ve vodě a polovina v hospůdce. A ke všemu jsem ze všech stran obklíčena stany a karavany. Vzdávám se a odcházím s nepořízenou.

Stejně mě to tady nebaví, všude samí parazit, ve stanu je zima a bábinka mě hodlá vykrmit jako pašika (jak se mám potom vejít do plavek?).

Musím zmizet. Někam dál. Ještě dál...

K moři. Za exotikou. Za mluvícími papoušky a delfiny. Za zmrzlinou dvakrát tak větší než u nás. Za nádherným hotelem s obřími švédskými stoly k snídani.

Není nad pohodlnou postel a personál, který pro Vás udělá první poslední. Celý den můžete jen ležet na pláži a chytat bronz. A večer navštívit romantická zákoutí ve městě. Nebo radši zakotvit na baru, obklopeni zábavou a koktejly?

„Por que você comer meu sorvete“?

Co to ten chlap říkal? To nemůže mluvit česky? A jak se řekne portugalsky „dvojitá porce“?

Z té písčité pláže mám písek všude. A v té oblázkové pořád plavou nějaké řasy nebo co to je. Všude se toulají buď kočky nebo psi. Přes den je tu jak v peci a v noci tu můžete klidně umrznout.

A taky jsem si doma zapomněla kartáček na zuby.

Už nehodlám riskovat někde nepohodu. Místo toho udělám něco pro své zdraví a strávím zbytek dovolené aktivně, na kole. Mám to dokonale naplánované, nejdříve těch pár kilometrů tam, zastavím se v „hospodě Na kopečku“, dám si tataráček a pak zase zpátky. Není na tom nic složitého.

Musím říct, že mi není zrovna nejlépe. Asi jsem přetrénovaná.

Ale Vy, kteří jste zcela v pořádku, vyndejte kola nebo brusle a vyrazte ven. Prospěje to nejenom Vám, ale i okolí. Uvidíte, jak budou nadšení, až odjedete pryč.

Anebo můžete zůstat doma a dívat se na telenovely v počítači.

Prázdninová experti radí:

Pasivní, nebo aktivní dovolená?

M.V.: Pasivní dovolená .

A.K.: Pasivní.

Česko, nebo cizina?

M.V.: Samozřejmě cizina

A.K.: Cizina.

Stalo se vám někdy, že jste jenom přijeli na místo a ubytování jste sháněli až tam?

M.V.: Ne, nikdy bych si netroufla :)

A.K.: Ne.

Jaká nejzvláštnější příhoda se Vám stala?

M.V.: Asi to, že jsme přijeli pozdě na letiště. Letadlo, kterým jsme měli letět by nám uletělo - ale něco se jim nezdálo a ten let odložili. Nic zajímavého.

A.K.: Nic, musela bych přemýšlet.

Co Vás nejvíc pokousalo?

M.V.: Vůbec si nevzpomínám, ale asi nejvíc mě pokousala moje kočka :D

A.K.: Komáři.

Kde se Vám zatím nejvíc líbilo?

M.V.: V Egyptě.

A.K.: Asi na Krétě.

Kam chcete jet a proč?

M.V.: Na Bahamy, protože proto.

A.K.: Já asi do New Yorku, ale bylo by toho víc.

Učebnice na prázdninách?

Kdo z vás si na prázdniny bere učebnici? Asi vás moc nebude... Ale vždyť je to nefér! Učebnice si chce taky užívat. Vezměte ji s sebou a vyfoťte se s ní.

Vyhlašujeme **soutěž o nejoriginálnější prázdninovou fotku** s libovolnou učebnicí. Nejlepší fotografii zveřejníme v podzimním časopise.

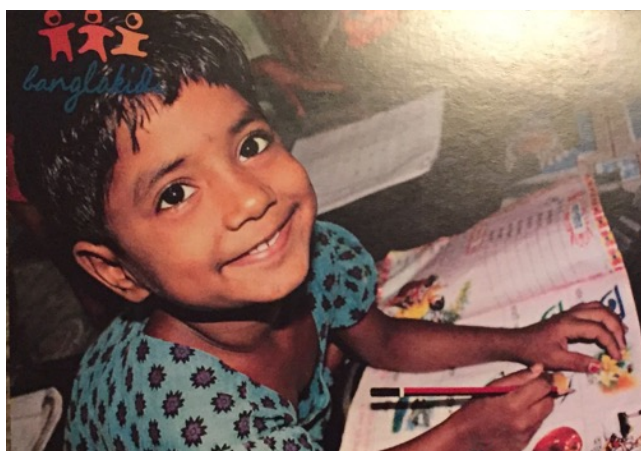
Těšíme se!

posílejte na adresu: libuse.mikulecka@seznam.cz

MADHOBISWAS

V dnešním článku bychom Vás rádi seznámili s naším příběhem. Mnozí z Vás již jistě víte, že jsme jako třída 5.O adoptovali dítě z Bangladéše. Ale začneme úplně od začátku.

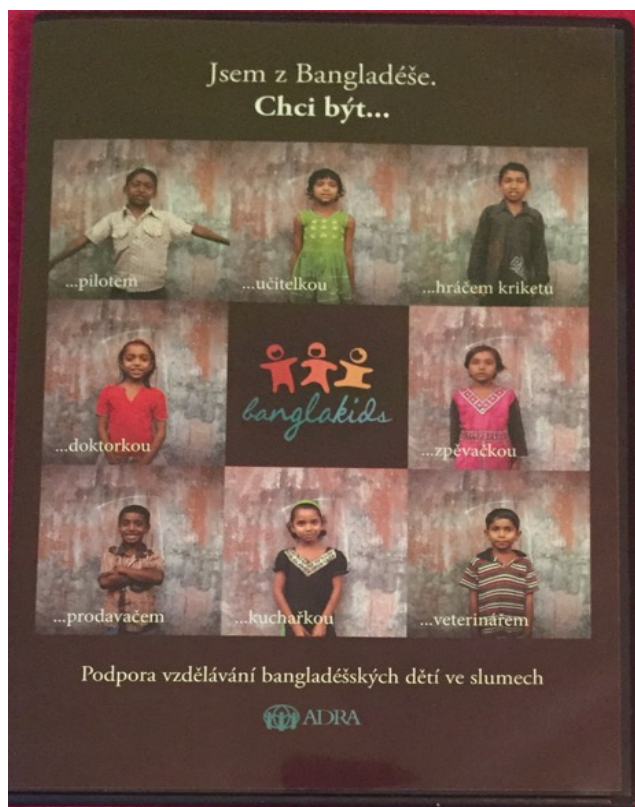
Jak už to na osmiletém gymnáziu chodí, po čtyřech letech se nám změnili učitelé a s tím i naše třídní profesorka. Paní profesorku Jiřinu Balažíkovou nahradila paní profesorka Renata Bonhardová, která nás přivedla na myšlenku k adopci dítěte a poté i ke společnosti ADRA, se kterou má shodu okolností vlastní zkušenosti. Její dcera se svými přáteli totiž také adoptovala chlapce ze stejného regionu. Díky tomu nám paní profesorka přinesla různé materiály, které se týkají dítěte, jako např. vysvědčení, informace o rodině a vzdělání, fotky a rovněž i dopisy psané adoptovaným chlapcem.

V naší třídě se spustila vlna zajímavých reakcí a mnozí z nás se o tom chtěli dozvědět více. Společně jsme se tedy sešli, podělili jsme se o naše zkušenosti a podívali jsme se na různá videa a příspěvky z ADRY. Většina z nás se shodla na adopci dítěte, protože po zhlédnutí videa jsme nemohli nechat věci jen tak běžet, chtěli jsme se stát součástí skvělého projektu. Samozřejmě se našli tací, kteří byli proti, ale nakonec jsme je dokázali přemluvit a i oni jsou dnes rádi, že mohou pomáhat.

Po návštěvě stránek adra.cz pro nás bylo opravdu těžké vybrat jedno dítě, kterému bychom zlepšili život, protože všechny děti, které jsme viděli na výše zmíněných stránkách, si pomoc jisto jistě zaslouží. Mezi nejdůležitější aspekty našeho výběru patřil věk a pohlaví dítěte. Ve finále jsme se rozhodli pro dívku v našem věku. Tímto začala naše dlouhá cesta s cílem změnit někomu dosavadní způsob života.

Spojili jsme se s Šárkou Hejňákovou, která je koordinátorkou programu Banglakids. Nejdříve jsme se domluvili skrze telefon a později jsme spolu komunikovali přes email. Paní Hejňáková nám poslala informace o holčičce a také smlouvu. Nejprve jsme si ale museli založit vlastní konto v bance. Jednak proto, abychom mohli převést částku na účet ADRY, zároveň jsme si chtěli někde spořit peníze, které bychom použili na výdaje spojené s maturitou. Všechno ale zabralo spoustu času, takže jsme ji mohli podporovat až od letošního ledna.

Když jsme tedy elektronicky odeslali podepsanou smlouvu, začali jsme očekávat balíček, který by nám o slečně pověděl

něco víc. Čekali jsme a čekali, až už jsme čekali dva týdny a balíček pořád nikde. Začali jsme se obávat, že ho poslali na jinou adresu. Třetí týden však balíček v pořádku přišel. Obsahoval dopis, ve kterém nám děkovali za první platbu, DVD, které přibližuje život ve slumech a dřívější projekt ADRY, který zde podporoval školu. Ale hlavně obsahoval to, co pro nás bylo nejdůležitější. Bližší informace o dívce, které jsme umožnili studovat.

Jmenuje se Madhobi Biswas, v červenci jí bude 15 let a chtěla by se stát zdravotní sestrou. Madhobi žije se svou rodinou, kterou tvoří její otec, matka a bratr, v malém domku z hlíny a slámy. Její otec je učitel a matka je žena v domácnosti. Madhobi ráda čte a hraje házenou, nejvíce má ráda letní období. Navštěvuje internátní školu, kde má oblíbený předmět bengálštinu. Měsíční příjem rodiny je 2500 Tk, což je asi 783 Kč.

S „adoptovaným“ dítětem, jak jsme se dozvěděli, si můžete dvakrát do roka dopisovat. Dopisy musí být v angličtině, aby si je dítě, když je toho schopné, mohlo přečíst samo. Když neumí dostatečně dobře anglicky, pomůžou mu starší spolužáci nebo učitelé. Jenže nás tlačil čas! Dopisy měly být nejpozději do 15. února v Praze. Dali jsme tedy hlavy dohromady a společně napsali první dopis, ke kterému jsme přiložili i naši fotku. Rychle jsme utíkali na poštu a doufali, že se do Prahy dostane naše psaní včas. Po pár dnech jsme zkontaktovali Šárku Hejnovou, abychom se zeptali, jestli vše dorazilo v pořádku. Šárka nám odepsala, že ano a že moc děkuje. Nyní pořád očekáváme Madhobiinu odpověď...

Musíme ještě zmínit... Měsíčně platíme 650 Kč. Za 650 korun může jedno dítě studovat na internátní škole, kde dostane třikrát denně výživné teplé jídlo, školní pomůcky a jednou ročně školní uniformu. V ceně je také ubytování na škole.

Kolik peněz měsíčně utratíte za věci, které vlastně ani nepotřebujete? Kolik peněz utratíte za počítačové hry, za časopisy, za sladkosti, za jídlo v rychlém občerstvení, za nepotřebné maličkosti...Je hodně věcí, za které utrácíme zbytečně. Na světě je tolik

Osobní karta dítěte č. 3372

1. ČÁST: Informace o dítěti

Jméno dítěte: **Biswas Madhobi**
Pohlaví: **Dívka**
Kategorie: **Int. škola - 650 Kč měs.**
Ident. číslo: **AC-SAMS-0104**
Škola: **SAMS**
Ročník: **VI.**
Rok narození: **16.07.2000**
Výška (cm): **144**
Váha (kg): **36**
Vlastnosti: **veselá**

Zájmy: **čtení knížek, házená**
Oblíbený předmět: **bengálština**
Cíl stát se: **zdravotní sestrou**

bohatých lidí a ještě více lidí bez nejnižšího vzdělání. Kdyby každý dal stranou jen pár korun a pak by se třeba dalo dohromady pár lidí, mohli by podpořit děti, které chtějí studovat, ale nemají tu možnost. Možná se vám to zdá nesmyslné či zbytečné podporovat dítě, které nemusíte nikdy spatřit, ale my děti jsme přece budoucnost. Tak proč nepodpořit budoucnost? Proč nezajistit lepší vzdělání, vyšší úroveň a znalosti?

ADRA má tolik úžasných projektů, do kterých se můžete zapojit. A my jsme opravdu rádi, že jsme se také zapojili do jednoho, do projektu Banglakids, kde můžeme změnit život jednomu dítěti. A kdo ví? Třeba jednou Madhobi nebude jen zdravotní sestra, ale lékařka, která vymyslí lék na nemoc, kterou budete trpět.

JAK TEN NÁŠ OUTLOŇ VLASTNĚ VYPADÁ ?

Proč jsme jeli?

Jako třída 5.O jsme se rozhodli, že chceme sponzorovat nějaké zvíře ze zoologické zahrady. Vzhledem k tomu, že jsme se třídou před třemi roky jeli do zoologické zahrady v Liberci, chtěli jsme se podívat do jiné ZOO. Z toho důvodu jsme zvolili adopci v zoologické zahradě v Praze. Mezi nominovanými zvířaty k adopci byly rozdílné druhy jako například levhart obláčkový, ocelot stromový, ara hyacintový nebo kotul veverkovitý. Nakonec však vyhrál outloň váhavý, kterého jsme jako třída nadpoloviční většinou zvolili. Outloň váhavý jsme si vybrali hlavně kvůli jeho roztomilosti způsobené pomalou chůzí a velkýma očima. Navíc také patří k jednomu z nejoblíbenějších zvířat v Zoo Praha.

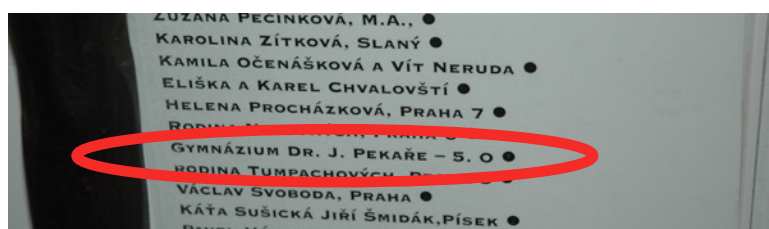
EXKURZE DO PRAŽSKÉ ZOOLOGICKÉ ZAHRADY

Za naši adopci roztomilého outloně váhavého nám ZOO Praha věnovala vstupenky pro celou třídu a doprovod. Dlouho dopředu jsme se těšili, až se společně do Prahy vypravíme a to jak za outloněm, tak za dalšími zvířaty, která obvykle nevidáme.

Po mnoha týdnech navrhování dat návštěvy jsme se do ZOO nakonec vypravili během maturit a to 20. května. Počasí nám příliš nepřálo. Předcházející šňůra takřka letních dní se přetrhla, nebe zešedlo a chvílemi se z něj na nás snášely přívaly vody.

Po nepohodlné cestě autobusem pomalu popojíždějícím pro naše hlavní město tak typickou dopravní zácpou, jsme si u vchodu rozdali vstupenky. Vrchní část každé z nich zdobilo rozličné zvíře obývající pavilony a výběhy naší největší zoologické zahrady. Mně se nejvíce líbila ta s ledním medvědem.

Ze všeho nejdříve jsme si prohlédli Pavilon indonéské džungle,

http://imageproxy.jxs.cz/-ndo4/jxs/cz-/072/934/4422b1a0de_71269783_o2.jpg

Outloň váhavý

(*Nycticebus coucang*)

Outloň váhavý je malá poloopice roztomilého vzezření původem z jihovýchodní Asie. Žije v hloubi tropického deštného pralesa Malajsie a severní Indonésie, kde obývá koruny stromů. Přes den je ukrytý ve vykotlaném stromě nebo ve větvích. Jeho aktivita vzrůstá za soumraku a v noci, kdy loví drobné živočichy a hmyz, nepohrdne však ani ovocem, listy a mladými výhonky stromů. Jeho nejlépe vyvinutým smyslem je zrak, který zajišťují velké oči. Zrak je také hlavním smyslem, který používá při hledání potravy. Má velice pomalý metabolismus, který je příčinou jeho pomalé chůze. Postrádá dlouhý ocas, který je obvyklým znakem většiny opic a poloopic. Důvod absence ocasu je prostý: díky svému pomalému metabolismu nedělá rychlé pohyby, a proto nepotřebuje oporu v podobě ocasu.

V současné době je ohrožen především pytláky, pro které je snadnou obětí. Kvůli své roztomilosti je oblíbeným domácím mazlíčkem. Díky tomu je středem zájmů pytláků, kteří ho i přes vysokou ochranu národních parcích chytají a prodávají do zemí Evropy a Severní Ameriky. Dalším nebezpečím je kácení deštných pralesů, které potřebuje pro svůj život, ať už jako úkryt přes den tak jako loviště v noci.

Outloň váhavý byl chován v Zoo Praha v letech 1952–1969, poté znovu v 80. letech. Od roku 1997 je zde chován poddruh *N. c. coucang*. První mládě se podařilo odchovat v roce 2004.

kde se spolu s dalším velkookým kamarádem nacházel náš outloň.

V temném prostředí jsem z nich neviděl téměř nic kromě loudavých pohybů a náznaků kulatých tvarů. O patro výše šplhal po stromě orangutan a další menší opice.

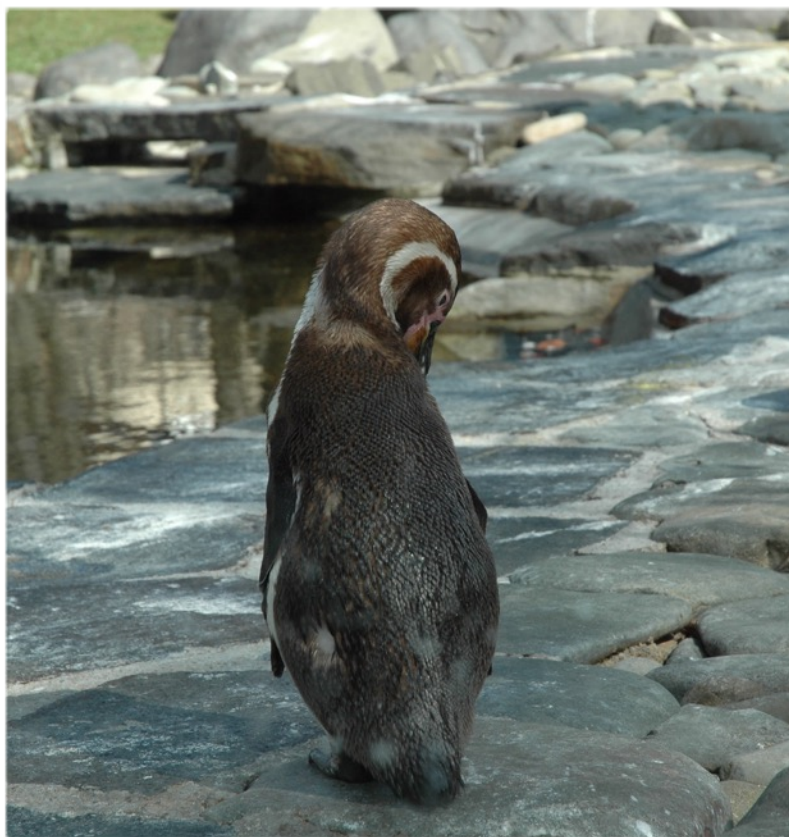
Po této úvodní zastávce jsme se rozdělili a všichni jsme měli mnoho času na prohlédnutí tamní fauny v libovolném pořadí. S kamarády Adamem a Davidem jsme si nejdříve prohlédli rozličné ptactvo včetně australských dlouhokrkých gigantů a bělostné lední medvědy.

Dále jsme viděli známou gorilí rodinku, slony, žirafy, antilopy, tygry a další známá zvířata, stejně jako gigantické červy.

Nejvtipnějším momentem bylo, když jsme s Adamem a dalšími turisty fotili pokojně sedícího gorilího samce Richarda, který se z ničeho nic zvedl, zabušil si na hrudník jako ve filmu a kopl do skla, až se zatřásl. Všichni jsme se polekali a byli udiveni silou zvířete.

Dále jsem na zábavné atrakci zjistil, že nejsem o nic rychlejší než mýval a jen o málo rychlejší fretka.

Myslím, že ačkoli si někteří spolužáci stěžovali, že se vrátíme domů později, než kdybychom byli ve škole či na děšť, jsme si výlet všichni užili a prohlédli jsme si, co jsme chtěli, především outloně.

PREZENTIADA+ 2015

Náhoda?

Nemyslíme si!

Bylo, nebylo...jednou jsme v hodinách IK dostali zadání vytvořit prezentaci do soutěže Prezentiáda +, která probíhala od ledna do března 2015. Tématem bylo vymyslet novou hru či uspořádat fundraisingový projekt.

Účast na prezentiádě pro nás byla nejprve jen docela vítanou povinností. Už jen proto, že ani jedna z nás v prezentačních dovednostech nijak nevyniká. A po první hodině, kdy jsme se nedokázaly shodnout ani na tématu, jsme si už byly jisté, že se nám dvířka na krajské kolo soutěže uzavřela. O to větší však bylo naše překvapení, když nás vybrali a naše trojice do krajského kola postoupila.

Tedy, nebudu lhát.

Já osobně jsem tolik překvapená nebyla. Projekt jsme měly

Po nepříliš dlouhém přemýšlení jsme se rozhodly, že naším námětem nové hry bude dnes již známá postava psa Stefana.

Gelish game, jak se hra jmenuje, byl naprosto precizně propracovaný projekt. Zahrnoval nejen vlastní hymnu, ale i vlastní jazyk, a sice ftefanštinu.

Myslely jsme, že Gelish game přesně splňuje všechny požadavky pořadatele, přesto p r a v d ě p o d o b n ě k v ů l i nepochopení z řad posuzujících, jsme skončily na prvním nepostupovém místě. Bylo to zklamání, ale jak šel čas, žal postupně utíchal.

Po nějaké době žal zcela zmizel, avšak stala se ta nejvíce nejneočekávanější situace vůbec. Stefan v reklamě na Kofolu. Byl to šok! Okamžitě jsme se shodly, že tady něco nehraje. Zajímavé, že se tato reklama objevila na veřejnosti necelé dva měsíce po debutu našeho projektu.

NÁHODA? NEMYSLÍTE SI!

Kozmérová, Hrabánková, Kutschová

vypracovaný velmi dobře, byl sice trochu jednotvárný, ale propracovaný do nejmenších detailů. V té době ani pro mne prezentiáda příliš neznamenala, což se ale naprosto změnilo. Však abych nepředbíhala...

Hned po příjezdu do Prahy na nás ale padla tréma, byly jsme si vědomy, že náš výkon a sladěné oblečení stačit nebude. Už v kategorii základních škol na nás soutěžící působili lepším dojmem, než my samy na sebe. „Je to zkušenost, nemáme co ztratit.“, řekly jsme si ještě pár minut předtím, než jsme se se zpocenýma rukama chopily prezentéru a s povzdechem se postavily před nemilosrdnou porotu.

Vyhlašování bylo příšerné. Každou chvíli jsme čekaly název našeho týmu, ale on stále nepřicházel, až jsme se dostali k nejvyššímu umístění. Když porotce vyhlásil název druhého týmu a na nás tak zbylo první místo, trochu neohleduplně jsme začaly jásat přes celý sál. Postup do republikového finále byl náš!

Ačkoli jsme na republiku přijely s větším sebevědomím a s pocitem, že jsme ty nejlepší ze středočeského kraje, věděly jsme, že zde už nás úspěch nečeká- o to víc jsme však držely palce druhým reprezentantům naší školy- Adině, Martinovi a Honzovi, kteří přijeli do Brna taky. Myslím si, že jsme se těšili všichni. Když jsme dostaly zadané úkoly, chvíli jsme nevěděly, co s tím. Tak schválně, co byste vytvořili na témata: Loutky naší doby, nebo Jazyk, kterému rozumí celý svět? Společně jsme se shodly, že je to skvělé téma na úvahu, ale ne na prezentaci. Nakonec jsme na to přišly.

Naše prezentace byla jakýmsi plánem bezcharakterního podnikatele, jenž chce ovládnout celý svět.

Ač jsme si splnily náš cíl- nebýt poslední- úspěch jsme si domů nevezly. Za to však hromadu zkušeností. Pokusily jsme se prezentovat náš nápad, také jsme viděly spoustu zajímavých prezentací našich konkurentů a dnes už víme, jak by měla prezentace vypadat a jaké chyby nedělat. Nejdůležitější ale bylo, že nás to bavilo.

A co příště? Jestli se budete chtít zúčastnit, počítejte s tím, že vám budeme dělat konkurenci!

JAK JE TO U NÁS S BÁSNIČKAMI

Už dlouho dodržovanou tradicí je každoroční recitační soutěž na většině škol v České republice. A jako každý rok se zapojilo i naše gymnázium. A dokonce i nejmladší studenti se soutěže zúčastnili. A jak to v den soutěže vypadalo v 1. O?

Já osobně jsem před recitací hodně nervózní. Myslím, že rozhodně nejsem jediná... Někteří se těší, až konečně půjdou před třídu a řeknou to, co se pečlivě naučili. No ale pak jsou tu tací, kteří všechno nechávají na poslední chvíli a na recitaci se naopak moc netěší. Abych pravdu řekla, těch je většina a řadím se mezi ně.

Když recitace začala, už jsem jen poslouchala a občas prohodila nějaké slovo s kamarádkami z lavice. Musím uznat, že jsem obdivovatelkou těch, co si dokáží zapamatovat tak dlouhou básničku, jako je třeba Polednice, natož Kytice. Zvoní. Pár minut po zvonění už do třídy jdou paní profesorky. První přednes už uplynul a rychle plynou další. U každé recitace jsem přemýšlela, co bych změnila a co se mi naopak líbilo nebo taky přemýšlím, jaká slova bych zaměnila za jiná.

Ale to ne! Maruška je na řadě... Já jdu už po ní! Tak jo, Viki, klid, to bude dobrý, ty to zvládneš. Už paní profesorka říká moje jméno. Vykročím z lavice a stoupnu si k tabuli. Ruce mám za zády, a nohy se mi klepou. Už mluvím ta známá slova, která jsem se tak dlouho učila.

Už jen poslední věta! Ano, hurá! Konec... Ještě s rozklepanými koleny si sedám do lavice a sdílím svoje pocity s kamarádkami v lavici. Teď už můžu jen poslouchat.

Paní profesorka Mikulecká už vyhláší vítěze a já se musím přiznat, že ji úplně neposlouchám a mám tak trochu hlavu v oblacích. Až teď mi vlastně došlo, že básničky jsou pro náš život velmi důležité. Obzvláště pro malé děti, které se pomocí básniček daleko snadněji učí mluvit a pamatovat si věci kolem sebe. Uznejte sami, že je jednodušší a i se lépe pamatuje: Paci, paci pacičky, táta koupil botičky než: No, tak to táta jednou koupil botičky. No ne?

Jak tak jsem nad tím přemýšlela, uvědomila jsem si, že z básničky jednoho kluka ze třídy by byla krásná písnička. Nikdy mi ani nedošlo, že písňe jsou vlastně básně a melodie dohromady...

NEOBYČEJNÉ SETKÁNÍ

Jsou letní prázdniny. Tady u nás v Mladé Boleslavi je strašné vedro, nedá se dělat nic jiného, než se koupat. Ležím v posteli a každou chvíli se převracím ze strany na stranu. Tohle vedro se opravdu nedá snést. Už to nedokážu vydržet!! Musím jít na balkon se alespoň trochu ochladit. Otevřu dveře na balkon. Vyкроčím k našemu starému dřevěnému zábradlí a opírám se o něj. Koukám na noční oblohu plnou hvězd, když tu najednou uslyším tiše praskat prkna. „Tohle se děje pořád... Už by to tu mohl někdo konečně opravit,“ povídám si sama pro sebe.

Je 2:27, myslím, že bych mohla už jít spát, protože nechci být ráno unavená. Naposledy se podívám nahoru na oblohu a pevně se opřu o zábradlí. Uslyším prasknutí šroubů a cítím, jak zábradlí povoluje. Padá dolů a já stojím na okraji balkonu. Vydechnu a cítím, jak se mi klepou kolena. Zavřu oči. Ztrácím rovnováhu a zakymácím se, noha mi uklouzne po podlaze, řítím se společně se zábradlím dolů z balkonu.

„Pomoooc, ježíšikriste pomozte mi někdo, prosím!!!“ křičím, jak můžu, ale nikdo mě neslyší, všichni tvrdě spí, jen v některých oknech se svítí, ale i přes to mi asi nikdo nepomůže. Vím, že tohle je můj konec. Cítím, jak padám vzduchem, a slzy mi stékají po tvářích. Vždycky jsem přemýšlela, jaké by to bylo umřít. Kéž bych se o to zábradlí neopřela, nic takového by se nestalo. Je hrozně divné, o kolika věcech dokážete přemýšlet během několika sekund. Snažím se myslet na ty nejhezčí chvílky mého života; na to, jak jsme sedávali celá rodina každý víkend večer u televize, na to, jak jsme se s kamarádkami smáli každé prkotině, která nás napadla... Slyším, jak se zábradlí roztříštilo na kusy a už jen ta představa, že takhle budu vypadat já, mě děsí. Poslední pohled nahoru na balkon, kde jsme v létě s mamkou a sestrou sedávaly a opalovaly se. Pevně stisknu pěsti a zavřu oči. Cítím pád do měkkého. Netuším, co by to mohlo být, ale myslím, že to bude asi nějaký posmrtný syndrom, kdy si myslíte, že jste ve své měkouce posteli. Otevřu oči... co to vidím? Jsem pod naším panelákem a nevidím okolo žádnou krev, nic mě nebolí. Podívám se pod sebe a řeknu: „Sakra, co to je?! To si ze mě někdo dělá legraci?!“ Pode mnou je asi dva metry široký třpytivý obláček. Copak jsem v nebi? Takhle to vypadá v nebi? Nikdy jsem si to tak nepředstavovala. Zavřu oči a usínám spolu s mokřými tvářemi a hlasitým vzlykotem. Celá se klepu, když najednou cítím zvláštní pocit, jako bych se vznášela.

„Ahoj,“ uslyším tiše říkat krásný uklidňující hlas. „Ahoj,“ odpovím ještě z polospánku. „Kdo jsi, kdo jsem já, a kde jsem?“ řeknu potichu. „Řeknu ti pověst.“ Slyším jemný a něžný hlas. „Bůh nikdy nebyl tak nelítostný, jak se ti občas zdá. Na samém začátku mu bylo Adama a Evy líto, proto se rozhodl dát lidem druhou šanci. Dal jí i tobě. Tam nahoře má každý svého strážného anděla, ten anděl zachraňuje malé děti v Africe, oběti různých katastrof, nebo taky tebe,“ pověděl mi anděl. „Ale co třeba to spadlé letadlo v horách?“ ptám se ho. „Andělé ale neumí zachránit všechno. Zachraňujeme jen to, co můžeme, ale zrovna tohle letadlo se zachránit nedalo,“ zašeptal. „Aha,“. Otevřu oči a vidím něco překrásného. Jsem asi dvacet metrů nad zemí a pohodlně sedím na měkkém obláčku. „Ty si „vopravdickej“ anděl?“ ptám se ho. „Ano a jmenuju se Goliáš. Tak co, jak se ti líbí let?“ ptá se mě. „Ehm, jak by se mohl někomu nelíbit?“ odpovídám.

Seshora byla vidět celá Boleslav. Takhle z výšky byla nádherná, plná zářících světýlek. „Madam, budeme přistávat,“ řekl. „Ještě ne!“ jemně jsem zvolala. „Hele, mám tě rád, ale nemůžu s tebou být na pořád,“ smutně mi odpověděl. „Dobře. A co se teď stane?“ říkám Goliášovi. „Uvedu tě do spánku-kómatu a ty se ráno probudíš ve svých peřinách,“. „A zapomenu na tebe?“ tázala jsem se ho. „Nikdy,“ řekl jasným hlasem.

„Co to zas je?! Achjo, Petře?“ volá mamka brzo ráno na tatku. Přijdu do kuchyně a uvidím mamku, jak stojí na balkoně a rozčileně mává rukama. Já se jen potutelně usměju a vzpomenu si na Goliáše.

PŘEDPLATNÉ

Jako každý rok i letos jsme si mohli zakoupit předplatné pro studenty M3, které je pouze pro naše gymnázium.

Rozhodly jsme se pro vás napsat stručný obsah všech pěti představení, abychom si je všichni trochu připomněli, a pro ty, kteří v divadle nebyli, aby věděli, na co se mají těšit v příštím školním roce.

Muži v ofsajdu

Toto divadelní představení jsme měli možnost zhlédnout v říjnu. Je to komedie podle knihy Karla Poláčka režírovaná Ondřejem Havelkou.

Eman Habásko je skalním fanouškem Viktorie Žižkov. Seznámí se se slečnou Emilkou, naneštěstí pro Emanu je však Emilčin otec nepřítelem fotbalu a všech jeho fanoušků. Mladý Habásko se tedy rozhodne vzít svého budoucího tchána na zápas. Pokud vás zajímá, jestli to dopadne hepiendem, dopadne, ale za velmi zajímavých okolností.

Hostina dravců

Francouzské drama autorů Vahe Katcha a Julienu Sibra, které se stalo bestsellerem světových jevišť okouzlo i nás a odtáhlo nás od našich oblíbených komedií (ale nebojte, ještě se k nim vrátíme J) a na chvíli nás zaneslo do dob druhé světové války.

Sofie pořádá narozeninovou oslavu v kruhu svých přátel a užívají si náramně, dokud zvenčí nezazní střelba a na ulici leží dvě mrtvá těla německých důstojníků. Viník nebyl dopaden, a tak z každého bytu musí odvést a následně zastřelit gestapo dva rukojmí. Najednou se narozeninová pohoda mění v hru o přežití. Oslava se stává hostinou dravců. Nakonec k vraždě gestapem stejně dojde, ačkoliv všichni na oslavě přežijí, ale stejně nebudou mít důvod k radosti. Vrah, který je jim všem známý, se totiž přizná.

Pane, vy jste vdova!

A tady je náš slibovaný návrat ke komedii. Mohli jsme si zhlédnout v únoru a pobavila nás skvělou režii Zdeňka Bartoše.

Na klinice profesora Somra umění vyrobit nového člověka i z telecího masa. Přeměna mozku pro ně není žádný problém. Problém ovšem nastane, když nepozorná sestra zamění mozky dvou lidí tak, že se z astrologa stane slavná herečka a ze slavné herečky zase masová vražedkyně, která má za úkol zabít krále. To byl vlastně i důvod proč se tato proměna provedla. Komplikuje se to ještě tím, že masová vražedkyně, jež má tělo z telecího masa a známá herečka si jsou nesmírně podobné. Jedno je jasné: „Hvězdy nelžou, Bobo!“ (Abyste pochopili, přijďte se podívat, vřele doporučujeme, ale rychle, už bude derniera!)

Smrt obchodního cestujícího

Toto představení, které napsal Arthur Miller nás vrátilo k dramatu v březnu.

Willy Loman je zadlužený, a aby to jeho rodinu nepostihlo, snaží se i co nejvíce pracovat. Na svých obchodních cestách mu chybí milostný život, a tak si ho nahradí milenkou, kterou platí punčochami, jež si nemůže dovolit. Přitom ho načapá jeho syn. Následně ho vyhodí z práce a na Willyho vše dolehne, a tak spáchá sebevraždu. Ironií osudu je však, že zrovna ve chvíli, kdy se s malou pojistkou podaří Lindě, jeho manželce, splatit všechny dluhy.

Pozn.: Ve hře se neodehrává jen současnost, ale také se vracíme spolu s herci do minulosti Lomanových.

Cyrano z Bergeracu

Nejprve nás u tohoto představení, které jsme mohli zhlédnout v dubnu, zaskočilo, že je celé ve verších, ale i tak nás okouzlo svým důvtipem a zároveň i vážností.

Do krásné Roxany se zamiluje Cyrano z Bergeracu, její bratranec, jenž sice není tak pohledný, zato má vtip a kouzlo. Současně se jí ale začne dvořit i Kristián de Neuvillette, který je krásný, ovšem úplně hloupý. Roxana se do Kristiána zamiluje, avšak netuší, že za jeho procítěnými dopisy, do kterých se zamiluje, stojí Cyrano. 20 let po Kristiánově smrti se to Roxana dozví, to už je ale moc pozdě, Cyrano umírá.

A co nás čeká v příštím školním roce? Jsou to opět úžasná divadelní představení, jejichž znalost můžete uplatnit i u maturity.

JAK (NE)USPĚT PŘI ZKOUŠKÁCH?

Víme o nich už měsíc dopředu, ale stejně každý z nás dorazí ke skříňkám se značným zpožděním a výrazem, který i beze slov říká „Ty jo, já se to neučil, to bude zase pětka“. Pokud naše nervové vypětí visí na vlásku, začínáme z chyb obviňovat všechny kolem. Čas, učitelé, koníčky i vlastní lenost. Jediná pravda je, že i kdybychom měli na učení více času, stejně bychom to nechali na poslední den nebo to jednoduše ponechali na osudu.

Když už se studenti dostatečně politují a smíří se s jistou prohrou, kráčí jako kat na popravu. Každý schod se snažíme nepřemýšlet nad známkami a s každým dalším poschodem počítáme průměry a váhy známek, abychom mohli dát alespoň malý pokoj dušičce v případě, že se zkouška opravdu nepovede. Usedáme do lavic a nedočkavě vyčekáváme na kantora. Můžeme se jen dohadovat, jestli nedočkavost je myšlena kladně, či spíše negativně.

Z myšlenek nás vždy vyvodí prásknutí dveřmi. Nastala menší srdeční zástava. Kantor rozdává listy papírů a pečlivě sleduje, komu dává oddělení A, a komu B. Některým se v oči lesknou malé jiskřičky strachu, podnícené nervozitou z nalezení malého lístečku se vzorečky, který student používá jako jistotu. Nikdo se však nezmiňuje, že většina z nás se natolik bojí, že dobře schovaný taháček raději ani nevytáhne z úkrytu.

Ticho pohltilo celou místnost. Z levého rohu slyším zběsilé pohyby škrtačící propisky, jejíž hluk si majitel možná ani neuvědomuje. Moje přemýšlení vyrušuje zběsilé ťukání a cvakání tužky nervózní spolužačky za mými zády. Když už konečně vytěsním hluk a napíši polovinu testu, kantor oznamuje zbývající čas. Pro hlavu nic neobvyklého „Prostě to v klidu dopiš“, říkám své neposlušné hlavě. Už se natahuji k dopsání posledního výsledku, když v tom stresu zbývajícího času, začne můj soused neklidně dupat nohou, až se celá lavice kýve jako koráb na moři. V tu chvíli položím tužku a pokouším se vzpomenout si na výsledek, který jsem se pokoušela zapsat. Dvě minuty. Stále přemýšlím. Můj pohled téká z okna na tabuli, jako by tam výsledek byl napsaný. Minuta. Mám to! Výsledek jsem napsala a doufám, že už víc není třeba k uspění.

Po sesbírání papírů slyším vzdechy mých spolužáků a nadávky na test. Na stěžování, že se to nepovedlo od jedničkářů, u kterých je uspění denní chleba. Přesto všechno stejně myslím na jedno. „Stihla jsem dopsat výsledek!“. Chystejte oslavu.

Šéfredaktorka: Libuše Mikulecká

Maturita...? Sportka jako vždy ! - Adéla Hájková - 4.C

Obrázkový průvodce - Tereza Klabanová 1.B

Madhobi Biswas - Johana Chumlenová, Zuzana Drboutová, Tomáš Fingerhut - 5.O

Jak ten náš outloň vlastně vypadá? - Oliver Krátký, Adam Babák, Jan Klaus - 5.O

Prezentiáda+ - Eliška Friebová, Tereza Bečvaříková - 5.O

Recitační soutěž - Viktorie Rešlová - 1.O

Neobyčejné setkání - Viktorie Rešlová - 1.O

Předplatné - Kateřina Kavanová a Natálie Jonášová - 2.O

Jak (ne)uspět při zkouškách? - Adéla Najmanová - 1.A

Design - Oliver Krátký 5.O